

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев1 25/2022
17.08.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Јасминке Станојевић, Весне Субић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Верослав Гарић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, Одред Јандармерије у Краљеву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1245/17 од 25.05.2017. године, у седници одржаној 17.08.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1245/17 од 25.05.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1245/17 од 25.05.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 670/16 од 15.12.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев тужиоца и обавезана тужена да на име тужиоца плати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање за период од 09.12.2008. године до 09.12.2011. године на месечне основице и то додатка на плату по основу ноћног рада, додатка на плату по основу рада у нерадне дане, верских и државних празника и додатка на плату по основу прековременог рада, као и да по извршеној уплати тужиоцу достави доказ. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 24.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1245/17 од 25.05.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, укинута је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и предмет у том делу враћен истом суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. ЗПП.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 1639/2018 од 19.09.2018. године, ставом првим изреке, прихваћено је одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1245/17 од 25.05.2017. године, као изузетно дозвољеној. Ставом другим изреке, укинута су пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1245/17 од 25.05.2017. године и пресуда Основног суда у Краљеву П1 670/16 од 15.12.2016. године, и тужба одбачена.

Одлуком Уставног суда Уж 585/2019 од 03.06.2022. године, ставом првим изреке, усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 1639/18 од 19.09.2018. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије. Ставом другим изреке, поништено је решење Врховног касационог суда Рев2 1639/18 од 19.09.2018. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1245/17 од 25.05.2017. године.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20).

Чланом 404. ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом обавезана је тужена да у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање за период од 09.12.2008. године до 09.12.2011. године на месечне основице и то додатка на плату по основу ноћног рада, додатка на плату по основу рада у нерадне дане, верских и државних празника и додатака на плату по основу прековременог рада, а који су досуђени правоснажном пресудом.

Доприноси за обавезно социјално осигурање су саставни део зараде (плате) према члану 104. и 105. став 1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14, 13/17-УС, 113/17 и 95/18-аутентично тумачење) и члану 2. став 1. и 2. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ бр. 62/06, 63/06, 115/06, 101/07, 99/10, 108/13, 99/14 и 95/18). Наведеним одредбама доприноси за обавезно социјално осигурање сврстани су у категорију права запослених из радног односа, у смислу члана 60. став 4. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 98/06) и члана 12. став 1. Закона о раду који, између осталог, као једно од основних права запослених гарантује право на одговарајућу зараду. Уплата доприноса за обавезно социјално осигурање је законска обавеза послодавца, који је и обвезник доприноса и обвезник обрачунавања и плаћања

доприноса из основице и на основицу за запослене, изабрана, именована и постављена лица и лица која обављају привремене и повремене послове. Из тог разлога послодавац је дужан да обрачуна и уплати доприносе у своје име, а у корист запосленог. Послодавац је дужан да доприносе обрачуна и уплати истовремено са исплатом зараде, разлике зараде или уговорене накнаде за привремене и повремене послове, по прописима који важе у моменту исплате тих примања, што је изричито прописано чланом 6. став 1. тачка 1. и 2. и чланом 51. став 1. и 2. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“ бр. 84/04, са изменама и допунама).

Чланом 1. ЗПП је прописано, да, овим законом уређују се правила поступка за пружање судске правне заштите по којима се поступа и одлучује у парницама за решавање спорова насталих поводом повреде права личности и спорова из породичних, радних, привредних, имовинскоправних и других грађанско правних односа, осим спорова за које је посебним законом прописана друга врста поступка.

Када се пође од наведених одредби Закона о раду и Закона о платама државних службеника и намештеника, доприноси, као саставни део зараде који се морају уплатити истовремено са њеном исплатом представљају категорију права запосленог из радног односа гарантованог Уставом и Законом о раду, па се у тој ситуацији ради о спору о правима, обавезама и одговорностима из радног односа, о којем је на основу члана 22. став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/08, са изменама и допунама), надлежан да одлучује суд применом правила о парничном поступку, на основу члана 1. ЗПП. То што су средства доприноса за обавезно социјално осигурање у смислу члана 4. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, јавни приход, под контролом и на располагању организацијама за обавезно социјално осигурање, и на основу члана 65. тог закона, између осталог, у поступку утврђивања и наплате доприноса примењују и одредбе Законом о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС“ бр. 80/02, са изменама и допунама), који у члану 3. став 2. између осталог упућује и на примену правила општег управног поступка, није сметња за мериторно одлучивање у овој парници из радног односа.

Са напред наведених разлога Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужене, на основу члана 404. став 1. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке, јер у овом случају нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса, нити правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права и уједначавање судске праксе, а наведено је и у складу са правним схватањем које је, у вршењу надлежности прописане чланом 31. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд усвојио на Седници грађанског одељења од 12.03.2019. године.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.09.2016. године, у истој није означена вредност предмета спора, а такса на тужбу је одређена у висини од 2.500,00 динара, што одговара вредности предмета спора од 25.000,00 динара.

Чланом 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како је вредност предмета спора испод законом прописаног цензуса за дозвољеност ревизије, то ревизија тужене није дозвољена, са којих разлога је на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић